

(1925 - 2016)

SAİM KÖSEOĞLU

Saim Köseoğlu Ağabey'imiz 1925 yılında, İzmir'in Tire ilçesinde dünyaya gözlerini açmıştır. 1957 senesinde Risale-i Nur'u tanımış, 1959'da Üstad Bediüzzaman Hazretleri'ni Salih Özcan Ağabey ile beraber ziyaret etmiştir. Saim Ağabey'in en bariz hususiyeti Halk Parti döneminden, Demokrat Parti devrine geçiş yıllarını başından sonuna kadar yaşamış bir şahsiyet olmasıdır. Gençlik yıllarında Demokrat Parti'nin faal bir üyesidir. Partinin 1946'da kuruluşundan, 1960'da kapatılmasına kadar Parti Ocak Başkanlığı ve Belediye Meclis Üyeliğinde bulunmuş, aktif bir siyasetçidir.

Tire'nin en merkezi yeri Tahtakale'de açtığı kitapevinde, hem Risale-i Nur'u neşretmiş, hem de Parti toplantıları yapılmıştır. "O zaman Üstad'ımı anlayamadım, hatalar yaptım" diyor kendisi. 1960 İhtilal'ından hemen sonra kitapçı dükkânını kuzma-küreklelerle resmen kendisine yıktırmışlar. Kendisi "Şefkat tokadı yedim. Şimdi olsa öyle hareket etmezdim" diyerek hatalarını itiraf ediyor.

Saim Köseoğlu ihtilaldan sonra siyaseti bırakıp, Tire'de önemli Nur hizmetlerine vesile olmuş bir ağabeyimizdir. 1971 senesinde Manisa'ya gelerek, temelli olarak yerleşmiştir. O şimdi 83 yaşında canlı bir tarihtir. Bir Nur talebesi olarak, Demokrat Parti'nin başından sonuna kadar her anını bildiği ve yaşadığı için yapılan hataları çok iyi tahlil edebiliyor.

Şahsen âcizane Saim Köseoğlu Ağabeyin hatıralarından aldığım mesaj özetle şöyledir: "Hizmet, hizmet, hizmet... Saf, katıksız iman hizmeti... İnançlı fertler ve nesiller yetiştiren, müspet tarifeli nur hizmeti... Fertler manen ıslah edilmeyince, geniş daire hizmetlerinde başarı asla..."

Saim Köseoğlu büyüğümüz bizi Manisa'da kendi evinde kabul etti, hatıralarını orada anlattı, biz de kaydettik. Yaşına rağmen zekâsı, hafızası, hitabeti fevkalade yerindeydi. Bu metin kendi tashihinden geçmiştir. Saim Ağabey aynı zamanda Manisa'da mühim Nur hizmetlerine imzalar atmış Ali Katiöz Hoca efendinin kayınpederidir.

İşte kendi ağzından aktardığımız hatıraları:

ÇOCUKLUĞUMDA UNUTAMADIĞIM BİR HATIRA

Önce kısaca kendimi tanıtarak başlayayım: İzmir'in Tire ilçesinin Paşa mahallesinde, 1341 (1925) tarihinde dünyaya gelmişim. Annem ve babam ben çocukken vefat etmişler; onları görmedim. Beni anneannem ve babaannem büyüttüler. Onun için yalnız ilkokul tahsili yapabildim. Askerliğimi yaptıktan sonra; helvacılık, deri tabakçılığı dâhil olmak üzere çok çeşitli alanlarda çalıştım. On altı sanatım var elimde. O sıralarda Kur'an kursları yasak ve kapalı idi. Onun için oraya da gidemedim.

Önce size unutamadığım kısa bir hatıramı anlatayım:

Daha henüz ilkokula gitmiyordum. Amcam beni Yeni Cami'ye, bayram namazına götürmüştü. İki jandarma caminin kapısında nöbet bekliyordu. Bunlar hocaya namazdan önce Kur'an okutmadılar. Ezan Türkçe okundu. Ben yedi yaşlarımda idim; demek ki 1932 senelerinde oluyordu bu hâdise.

Sonra mahallemizdeki İstiklal İlkokulu'na yazıldım. Oranın başöğretmeni F. Hoca¹ idi. Bu adam Milli Mücadele'de sarık sarmış, tabur imamlığı yapmış; Cumhuriyet devrinde ise muallim olmuş birisiydi. Bir gün bizi Topkale denilen mevkie götürdü. Orada dedi ki:

“Çocuklar, Allah'tan kalem isteyin... Yok! Benden isteyin, vereyim. Olmayan bir şeye nasıl inanıyorsunuz?” şeklinde konuşmuştu. Bu hocadan dinsizlik telkini alan talebelere biriydim ben.

Ben ilkokuldan mezun olduktan sonra Demokrat Parti iktidar olmuştu. Maalesef bu F. Hoca görevi devam ediyordu. Hâlâ haksız olarak okula tasarruf ediyor, çocukları tütün tarlasında kullanıyor, çeşitli solculuk faaliyetleri yapıyordu. Bir süre sonra ben o mahallenin Demokrat Parti Ocak Başkanı oldum. Biz bunu on altı kişiyle beraber şikâyet ettik. Fakat bir şey çıkmadı; hatta terfi etti. İstidamızı işlemedi yani. Sonra Parti Genel Merkezi'ne şikâyet ettik. Orhan Ergun isminde bir ilköğretim müfettişi gönderildi. Müfettişin geleceğini duyan bu öğretmen, bir gece evvel okulu terk etti. Ancak, gelen müfettişin, öğretmenin arkadaşı olduğu ortaya çıktı. O da her şeyi hasıraltı etmişti.

Biz bu olan biteni tekrar Parti Genel Merkezi'ne anlattık, şikâyette bulunduk. Müfettiş ceza olarak Ödemiş'e maarif memuru olarak gönderildi; F. Hoca ise emekli oldu. Fakat bu sefer Demokrat Parti'ye geçti ve Kur'an kursu hocalığı yapmaya başladı. Maalesef...

Ödemiş'te maarif memuru olarak sürülen müfettiş Orhan Ergun da, 27 Mayıs İhtilal'ından sonra hem haklarını aldı, hem de tekrar ilköğretim müfettişi oldu.

ÜSTAD'I İLK DUYUŞUM

İlkokulu bitirdikten sonra, Helvacı Ali Usta'nın yanına verdiler beni. Orada Şoför Yörük Süleyman vardı. Gayet müteveccih bir adamdı. İlk defa ondan duydum Risale-i Nur'u. O zaman 12 yaşındaydım. “Bediüzzaman'ı zehirlediler... Ona şöyle eziyet ediyorlar, böyle eziyet ediyorlar...” diye anlatırdı. Üstad'a karşı bir muhabbetim doğmuştu; ama davasının ne olduğunu, nasıl olduğunu da bilmiyordum.

1950 seçimlerinden sonra, Tire Demokrat Parti İlçe Teşkilatı azası genç bir arkadaşımız vardı. O bize İzmir Karşıyaka'da toplantılar yapıldığını, ancak hattı Kur'an öğrenirsek oraya gidebileceğimizi söylerdi. İzmir Karşıyaka'da bir kardeşin evinde oluyormuş dersler. Ben gidemedim oraya.

İzmir'de ilk hizmetleri başlatan Abdurrahman Cerrahioğlu'dur. İlk dershaneye ise Agora'da açılmıştı. Tuzcu Cahid Erdoğan, Mustafa Birlik ve Kemal Hepşen açmıştı dershaneyi. O günlerde bu dershanede daimi kalanlar ise; Osman Kara, Melik, Cahit ve Abdurrahman adında birkaç kardeşimiz idi. Ben o dershaneye çok giderdim. İzmir'de hizmet bunlardan ibaret değildi elbette. Mustafa Birlik'in Hatuniye Camii'nin yanındaki dükkânı da bizim bir araya geldiğimiz yerd. Hatta çok kitapları ben oradan temin ederdim. İzmir avukatlarından Necdet Doğanata vardı. Çok ehl-i hizmet bir insandı. Onu unutamıyorum.

Tire'ye hizmeti getiren Kemal Hepşen'dir. Kendisi pamuk eksperisi idi. Allah ondan bin kere razı olsun. Tire, Ödemiş, Bayındır, Torbalı, Koçarlı, Aydın, Alaşehir... Buralara hizmeti götüreren arkadaşdır o. Allah rahmet etsin, çok muhlis bir kardeşimizdi. Buradaki meşhur Emin Hoca'nın da damadı idi.

Tire'de ilk toplu dersler Rasin Tekeli'nin terzi dükkânında başladı. Kitapları Muzaffer Arslan getirirdi. 1957'de bir gün beni de oraya götürdüler. İlk defa derse gitmiş ve eserleri tanımış oldum.

Birkaç küçük kitap aldım ve okumaya başladım. Derslerde diğer arkadaşlarla tanıştım. Ahmed Feyzi Kul Ağabey 1944 senesinde Tire'ye Risaleleri getirmiş ve gençleri toparlamış; fakat hizmeti tanıyan bu gençler sonradan başka cemaatlere gitmişler.

1957'de hizmeti tanıdıktan sonra, aynı sene içinde dersler bizim evde yapılmaya başlandı. Dr. Salih Özcan geldiğinde iki oda dolardı. Sonra merhum Nihat Kurtça evini dersane yapmıştı. Onun evi yatılı dersane olarak senelerce hizmet verdi. Diğer kardeşlerin evlerinde de gece dersleri muntazaman devam etti. Hatta 60 İhtilal'ında bile dersler devam etti Tire'de.

1957'den 1971'e kadar bütün neşriyat Tire'de benim vasıta ile temin ediliyordu. Yeni İstiklal, Türk Düşüncesi, Yeşil Nur, Serdengeçti, Düşünen Adam, Bedi-ül Beyan, Seher Vakti mecmuaları ile Büyük Cihad, Büyük Doğu, İhlâs, Uhuvvet, İttihat, Fetih gazeteleriydi bunlar. Bunları âcizane ben deruhte

¹ Bahsi geçen bu öğretmenin adını Saim Ağabey sonradan, yazmamamı rica etti. Şöyle ki: Hatıraları tashih için kendisine gönderdiğimde, Saim Ağabey beni aradı ve “Ömer Kardeş, bu F. Hoca'nın oğlunun biri şimdi Risale-i Nur talebesidir. Belki rencide olabilir. Onun için adını çıkaralım” dedi. Birden çok duygulanmışım, gözlerim yaşardı. Aklıma Ebu Cehil'in oğlu İkrime (r.a.) geldi... Resûlullah da İkrime'nin yanında babasından bahsedilmesini yasaklamıştı. Tarih tekrür ediyordu...

ettim. Hatta hiçbir eseri iade etmedim. Mali cihetini ise dayı dediğimiz Mehmet Zencirci deruhte ederdi.

EGE BÖLGESİNDE EN BÜYÜK HİZMETİ YAPAN SALİH ÖZCAN'DIR

Yalnız Ege Bölgesinde en büyük hizmet eden Salih Özcan'dır. Seyyid Salih, İzmir Ege Üniversitesi'nin açılmasıyla (1955) beraber, Üstad'ın yanından gelip Tıp Fakültesi beşinci sınıf talebesi olarak kaydoluyor buraya. Bütün buralarda, Tire ve Ege bölgesinde, çok yerlerde hizmet onun zamanında faaliyete geçti.

Doktor unvanı ile dolaşıyordu. Tireden yetişmiş, sonradan bu üniversitenin rektörlüğünü yapmış S.² vardır. O zamanlarda doğentti. Tire'de Salih Özcan'ın aleyhinde: "Bu zat doktor değildir" diye neşriyat yapıyordu. Biz de ispat için Kemal Hepşen ile beraber bir gün İzmir'e gittik. "Doktor mu, değil mi?" diye... Rafet Saygılı Bey vardır ki daha sonra o da rektör oldu. Onun Eşrefpaşa'da kliniği vardı, oraya gittik. O, orada Salih Özcan'a: "Doktor Salih" diye hitap ediyordu. Bunun üzerine Tire'ye geldim, Tahtakale meydanında bağurdım: "Ben Doktor Salih'in doktor olduğunu ispat edeceğim, S.'de mason olmadığını ispat etsin" diye ilan ettim. Ondan sonra sesini kesti. Meğerse Tıp Fakültesi beşinci sınıf talebesi doktor unvanını alıyormuş, bu anlaşılmış oldu. Ama Salih Özcan'ı, Risale-i Nur faaliyetlerinden dolayı mezun etmediler, gadre uğradı.

Salih Özcan çok faaldir. Tire'ye de gelir, bize Risale okurdu. Hatta Üstad'ı ziyarete o bizi götürmüştü.

ÜSTAD'I ZİYARETİMİZ

24 Nisan 1959'da ziyaret ettik. Bir Cuma günü idi, Salih Özcan Ankara'dan geldi, yanında Kazım isminde muhlis bir kardeşimiz vardı. Kemal Hepşen de vardı ziyarette. Üstad Isparta'da, şimdi müze olan evde kalyordu. Cuma namazından sonra bu eve gittik. Üstad Hazretleri'nin huzuruna çıktık. Üstad'ı karşıdan görünce benim içimden "Bu ihtiyar insanı rahatsız etmek doğru değil..." gibisinden bir his geçti. Bizi önce talebelerin yanına aldılar. Tahiri Ağabey siyah sakallı, heybetli idi. "Gel kardeşim, sen benim yanına otur" dedi. Orada muhabbet ederken Üstad çağırıldı bizi. Yedi kişi girdik Üstad'ın huzuruna. Birer tane minder verdiler bize. Ben iki dizimin üstüne oturamıyordum. Üstad Hazretleri:

"Sen rahat otur kardeşim!" dedi. Dinlemedim. Bir daha: "Sen rahat otur kardeşim!"

Üçüncüsünde:

"Sen rahat oturmazsan, benim konuşmamdan hiçbir şey anlayamazsın" dedi. Ben de bağdaş kurup oturdum.

Takdim merasiminde şöyle bir şey oldu: Daha evvelden Tire'den Üstad'a hizmetten dört isim gitmişti. Ben o zaman Demokrat Parti Ocak Başkanı idim. "Risale-i Nur'da siyaset yok" diye partiden istifa etmek istemiştim. Salih Özcan da soruvermişti Üstad'a. İşte takdim ederken sıra bana gelince: "Üstad'ım, işte bu kardeşimiz sormuştu" dedi. Üstad o zaman demişti ki: "Kardeşim, ben senin şimdi partiden ayrılmana müsaade etmiyorum. Yalnız müspet hareket edeceksin." Üstad daha evvel de aynı şekilde söylemiş. "Şimdiye kadar parti namına, bundan sonra iman hizmeti namına kalıp iman hakikatlerini onlara tebliğ edeceksin" demişti.

Üstad o zaman Seyyid Salih için de şöyle demişti: "Seyyidler cemaati namına Seyyid Salih'i bedelime kabul ettim. Beni ziyaret etmek isteyenler, benim bedelime Seyyid Salih'i ziyaret etsinler. Seyyid Salih'i Risale-i Nur'un dış işlerinin tedbirine memur ettim. Hizmetinizde Seyyid Salih'le istişare edin, ona göre hareket edin."

Biz bütün faaliyetlerimizde –ben Tire'de bulunduğum 1971'e kadar– Seyyid Salih'le istişare ederdik.

ÜSTAD, RİSALE-İ NUR'A UFACIK BİR EĞİLİMİ OLANA ÇOK EHEMMİYET VERİYORDU

Ben Üstad'a giderken bazı sualler hazırlamıştım. Ama orada Üstad'ı görünce unuttum hepsini. Suallerimden birisi şuydu:

² Bu zatın da ismi bizde mahfuzdur. Saim Ağabey bunun da kardeşinin Nur talebesi olduğunu bildirerek "Belki üzümler, adını zikretmeyelim" dedi. Bu nedenle ismini koymamayı uygun gördük.

Tarihi bir fotoğraf: Menderes 17 Şubat 1959 Londra uçak kazasından sağ kurtuluyor. Tireliler bir dana kesip dua ediyorlar. Elinde kâğıt olan Tire Müftüsü, dua ediyor. Arkasındaki şapkalı Saim Köseoğlu

“Mısır Diktatörü Abdünnasır, Hutbe-i Şâmiye, Uhuvvet ve İhlâs Risalelerini Arapça olarak bastırıp, Müslüman ülkelere, Afrika’ya dağıtmıştı. Hatta Hutbe-i Şâmiye’den, Kemal (Hepşen) kardeş vasıtası ile bir tane de bana gelmişti. Ben de Arapça bilmediğim için, Merkez Vaizi Osman Bülbül’e hediye etmiştim. İşte onun için, “Acaba Abdünnasır İslamiyet’e hizmet edecek mi?” diye içimden bir soru hazırlamıştım. Ama Üstad’ı görünce bunu unuttum.

Üstad konuşurken birden arkaya doğru dönüp, iki dizi üstüne kalkıp: “Abdünnasır da Nur talebesidir, o da hizmete alındı” dedi. Ben kendimden geçmiştim. Abdünnasır, Mısır’daki Asuan Barajı’nın yapımı için, Türk semalarından Rusya’ya giderken, bir beyanat vermiş. Bunu o zamanki gazeteler yazmış. Üstad’a o gazetelerden bir tane gelmiş. Üstad O kısmın kupürünü kestirmiş, radyonun altında saklatmış. Zübeyir’e orada onu okuttu. Orada Abdünnasır “Türkler İslamiyet’in mücahididir, anlaşalım İslamiyet’e hizmet edelim” diye yazıyordu.

Ama sonradan Salih Özcan vasıtasıyla sordurdum. Üstad “Onu vazifeden azlettim” demiş. Daha sonra Seyyid Kutub’u astırmıştı.

Benim kanaatim: Üstad, Risale-i Nur’a ufacak bir eğilimi olana çok ehemmiyet veriyordu. Ufacık ihanet edene de...

MAALESEF BEN ÜSTAD’IN DEDİKLERİNİ ANLAYAMAMIŞTİM

“İdareye ilişmenize müsaade etmiyorum, İslamiyet hadd-i vasattır, ifrat-tefrit yapmayın, müspet hareket edin. Ben küfrün bel kemiğini, Onuncu Söz’le kırdım. Bugün bunların şahlanması, bir yaralı yılanın şahlanması gibidir. Risale-i Nur şefkat kılıncını bıraktı, şiddet kılıncını eline aldı. Bunun önünde duramazlar artık” dedi.

Şiddet kılıcı; elmas kılıçtır, iman hizmeti kılıcıdır, manevî kılıçtır... “Bunun önünde duramazlar, son şahlanışlarıdır. Bu, yaralı bir yılanın son şahlanmasıdır” dedi. Sonra zil çaldı. Üstad bize “İki ziyaretçi gelecek. Siz talebelerin odasına gidin, onlar gittikten sonra siz yine gelirsiniz” dedi. Biz talebelerin odasına geçtik, hakikaten iki kişi ufak pencereden içeriye bakıyordu. Girdiler; ama Üstad onları kabul etmemişti. Sonradan öğrendim ki meğer hizmet için gelmeyenleri Üstad kabul etmiyormuş.

Sonra memleketimize geldik. Ama maalesef ben Üstad’ın dediklerini anlayamamıştım. Hep siyasete daldık.

BAŞKUMANDAN GİBİ HEYBETLİYDİ

Üstad Hazretleri’ni ilk ziyaret ettiğimde tahminen 36 yaşlarındaydım. İlk içeriye girdiğimde, içim cız etti. Ama sonra Kur’an hizmetini takınmış bir başkumandan gibi, bir heybet peyda olmuştu kendinde.

Zübeyir kardeşimiz Üstad’ın konuşmalarını tekrar ediyordu. Üstad o esnada Zübeyir’e bastı tokadı. Çünkü o arada Kemal Hepşen Üstad’ın yüzüne bakmaya çalışmıştı. Üstad ise yüzüne bakılmasından rahatsız olurdu. “Sen niye tembih etmedin! Benim yüzüme bakılması bana sıkıntı veriyor...” diye tokat atmış olacak.

Görüşmemiz sona erdikten sonra tam biz çıkarken Üstad, “Aldım, kabul ettim. Seni vekil tayin ettim” dedi bana. Ben o zaman unuttuğum şeyi hatırladım. Bazı ehl-i tarik arkadaşlar selam yollamışlardı benimle. “Sen içinden geçir yeter” demişlerdi. Ama unutmuştum ben. Üstad “Aldım, kabul ettim” deyince hatırlamıştım.

KÜÇÜK ALİ AĞABEY’İ ZİYARETİM

Küçük Ali Ağabey’i Kuleönü’nde ziyaretine gittiğimde o harmandaydı. Harmandan geldiğinde orada bir ders yaptı. Ben particilikten geldiğim için ve zarar da gördüğüm için, “İntikam alacağız!” diye yanıyordum. Hissiyat vardı içimde. Küçük Ali Ağabey, Allah razı olsun kendisinden, “Şimdi siz ‘Menderes’in başına bu felaket niye geldi’ diye düşünüyorsunuzdur?” dedi. “Maddeye ehemmiyet verildi. Manaya pek ehemmiyet verilmedi. Cenab-ı Allah da o esbabı aldı” dedi.

Hakikaten tespiti çok doğrudu. İşte ondan sonra ben siyasetten ayrıldım. Elhamdülillah manevî bir ameliyat geçirdim. Siyasetle alakamı ondan sonra kestim.

NURCULUK ALEYHİNE TERTİPLENEN KONFERANS

İhtilaldan sonra Turan Dursun’a³ Tire’de, “Dinde Nurculuk yoktur!” konulu bir konferans verilmek istendi. Turan Dursun Sivas Müftüsüydü o zaman. Bizim bazı kardeşler Sivas’ta askerlik yaparken tanışmışlar onu. Bunlardan Necdet Alpaslan Tirelidir. Orada Pastaneci Zekeriya’da toplanılıyor. Bu Zekeriya kardeş çok faalmiş.

“Yirminci Asırda Kur’an Şakirtleri” diye bir beyanname bastırılmış. Necdet bana tomarla getirdi. Ben de dağıtmıştım. Turan Dursun da derslere geliyormuş; o zaman müspetmiş. Sonra Ankara Altındağ Müftülüğü’ne tayin edilmiş.

Bu konferans olayı şöyle olmuştu:

Tire’de Doğum Doktoru Ziya Ersoy vardı; masondu kendisi. Bunun karşısında da Operatör Doktor Sıtkı Güneş var. O da, Ehl-i Tarik bir zattı. Bazen bizim derslere de gelirdi. Bunlar bazen birbiri ile münakaşa ediyorlardı. Doğum doktoru, “Tire Posta Gazetesi”nde aleyhimizde neşriyat yapıyordu. Biz bunu üç defa münazaraya davet ettik, üçüne de gelmedi. Üçüncüsünde Sönmez Neşriyat’ın Müdürü Ali İhsan Yurt denk gelmişti; ama o yine gelmedi. Ali İhsan Ödemişlidir; ama İstanbul’un ilklerindedir.

Üniversitenin yanında kitapçılık yaparak hizmet etmiştir. O, bir gün Tire’ye gelirken lise talebeleriyle karşılaşılıyor. Onlar diyorlar ki: “Ağabey biz senden istifade etmek istiyoruz. Akşamları Sakız Pastanesi’nde toplanıyoruz. Oraya gelin, sizinle konuşalım.” Ali İhsan bize bunları söyledi. Biz gitmedik ama Ali İhsan eserleri çantaya doldurup pastaneye gitti. Sakız Pastanesi o tarihlerde Tire’nin lüks bir yeriydi. Her ne ise...

Dr. Ziya Ersoy, “Tire Yüksek Tahsil Cemiyeti” diye bir dernek kurmuştu. Çocukları o pastanede topluyor, onları bizim aleyhimizde kışkırtıyordu. Yalnız onların içinde Rıza Devrim isminde bir talebe vardı. Onlar her ne karar alırlarsa, gelip hepsini bana bildiriyordu. Müspet bir ağabeyimizin çocuğu idi Rıza...

İşte bunlar “İslamiyet’te Risale-i Nur yoktur!” diye konferans verdirmek için Turan Dursun’u getirmeye karar veriyorlar. Biz bunu duyunca, Bekir Berk, Ahmed Feyzi ve Mustafa Birlik’le istişare ettik ve ne şekilde hareket edeceğimizi belirledik. Bizim haricimizde beş kişi soracaktı.

Suallerden biri de “Dinde kürtaj var mıdır?” idi. Çünkü bu mason Doktor Ziya Ersoy, kürtaj yapıyordu. Hem de yaparken “Kızım kürtaj haramdır; ama senin hayatın tehlikede...” diye kandırıyordu. Yani tehlikeli gösterip korkutuyor ve kürtaja zorluyordu.

Sene 1961 veya 62 yani ihtilal sonrası... O sırada Tire Müftüsü izinliydi. Yerine müftü vekilliği yapan Merkez Vaizi Tahsin Üçer vardı. Onu konferansı idare etmesi için başkan yaptılar. O konuşmaya başladı. Bizimkiler de soruyor... O anda içeriye Mehmet Kutlular ile Ali Gürbüz geldiler. Mehmet Kutlular’ın yanında Bekir Bey’in hazırladığı *Kararlar Mecmuası*, Ali Gürbüz’ün yanında da Diyanet’in verdiği raporlar vardı. Onlar birer konuşma yaptılar.

Sonra iş kürtaj meselesine döküldü. Müftü Turan Dursun “Kürtaj caizdir!” diye fetva verince; Tire Müftü Vekili Tahsin Üçer, “Sen Ömer Nasuhi Bilmen’in fıkıh kitabını oku!” diye cevap verdi. Birden bir alkış koptu dinleyicilerden. Alkış kopunca bunlar mağlup olacağını anladılar ve hemen toplandılar.

³ Turan Dursun’un ateistliğe kadar uzanan maceralı bir hayatı vardır. Takvimler 4 Eylül 1990’ı gösterirken uğradığı silahlı saldırı sonucu hayatını kaybetti.

Sonra polisler Mehmet Kutlular'la Ali Gürbüz'ü içeri aldı. Millet karakolun önünde toplandı. Allah rahmet etsin Vilayet Encümen Azası Selahaddin Bey de vardı. Adalet Partisi İlçe Başkanı Turgut Aslan arkadaşım; hemen onu kaldırdık. Turgut Aslan karakola geldi "Hem toplantı yapıyorsunuz hem bu adamları ne diye tevkif ediyorsunuz" diye çıktı. Komiser Mehmet Çelik bizi seven biriydi aslında. Turgut ona "Mehmet Bey çık dışarı bir bak, karakol basılacak" dedi.

Komiser çıktı baktı, halkı gördü. "Al bunları götür" dedi. Ben Mehmet Kutlular'ı ve Ali Gürbüz'ü İzmir'e gönderdim. Sonradan öğrendik ki Mehmet Kutlular ve Ali Gürbüz kendileri duymuşlar, o şekilde gelmişler bu konferansa, biz haber vermemiştik. Kutlular ismini de o gün duymuş olduk.

Doktor Ziya Ersoy, bir de Tire Posta Gazetesi'nde "Sahte Peygamber Said Nursî" diye bir neşriyat yapmıştı. Sonradan doktorun bu neşriyatı kitap haline getirildi ve üç bin adet Türkiye'nin belli başlı kütüphanelerine gönderildi. Ama iki bin yedi yüz tanesi geri iade edildi. Bunu nerden biliyorsun dersene? Allah rahmet etsin, Yusuf Sındı diye postanede çalışan bir kardeşimiz vardı; onun vasıtasıyla öğrendik. Üç yüz tanesi kaldı yalnız.

İzmir'de bir "Tıp Balosu" oluyor. Bu Doktor Ziya, masaya Necla İz diye bir dansözünü çıkartıp oynatıyor. Yeni Asır Gazetesi bunu yayınlayınca, ben de kestim kupürlerini Sebülürreşad ve Bugün gazetelerine gönderdim. Bu Gazeteler bunu teşhir edip üzerine gitmişlerdi.

TİRE'NİN EN GÜZEL YERİNDE KİTAPEVİ AÇMIŞTIM

Ben hem Belediye Meclis Üyesi hem de Ocak Başkanı idim. Aktif bir faaliyetim vardı. 46'dan 60'a yani ihtilala kadar, 14 sene hizmetim var partide. İhtilaldan sonra ayrıldım. Yalnız ben Üstad'ımın bu dediği şeyleri yanlış değerlendirdim. Menfi hareketler ettik.

O zaman Salih Özcan vasıtasıyla, Tire'nin en mevki bir yerinde tarihi Tahtakale Meydanında bir yayınevi açmıştım. İhtilalda, bu menfi hareketlerimden dolayı şefkat tokadı yedim. İhtilal idaresi tarafından mallarım, kitaplarım müsadere edildiği gibi, dükkânımı da yıktılar. Dükkânda Risale-i Nur neşriyatı yapıyordum. Başka dini kitaplardan da vardı.

Üstad, "Siyaset zamanı değil, imana hizmet namına..." dedi. Biz o tavsiyeye uyamadık, işi siyasete döktük. Dükkânım merkezi bir yerde olduğu için, Demokrat Partililerin ileri gelenleri geliyor, toplanıyordu.

İhtilalın beşinci gününde, salı günü dükkânım müsadere edildi. İçinde bir tek Risale yoktu. Hepsini kaldırmıştım. Daha evvelden tedbir almıştım. Ancak diğer eserler alındı.

KAZMA VE ÇEKİÇLE DÜKKÂNIMI YIKTILAR

Dükkânımı ihtilaldan sonra yıktırdılar. Önce içeri talan ettiler, sonra yıktılar. Aynı şekilde, Maraş'ta Mustafa Ramazanoğlu'nun dükkânını da yıktırılmışlar.

İhtilalın beşinci günü bir salı günü, dükkânıma askerler amelelerle beraber geldiler. Kitaplar müsadere edildi. Kazma ile çekiçle dükkânımı yıkmaya başladılar. İçeride Kaymakam ve Emniyet Amiri de vardı; izliyorlardı.

Ben onlara "Bakın! Eğer müessif bir hâdise olursa karışmam!" dedim. O zaman Kaymakam, garnizon komutanına telefon etti. Garnizon komutanı da "Askerler çekilsin, kendisi yıksın" demiş. Biz de kendimiz yıktık, kaldırdık. Olay bu şekilde olmuştu.

Dükkânım baraka halinde idi. beş buçuk metre cepheli çok güzel bir dükkândı. Tahtakale semtinde meydana Tire'nin en merkezinde idi. Ama o hareketlerimi ben şimdi beğenmiyorum. Şefkat tokadı yemiştik. Üstad'ı yanlış anlamıştım.

İhtilaldan evvel üç defa benim kitaplarımı müsadere etmişlerdi. Ama üçünde de gittim kitaplarımı geri aldım ben. İhtilalda Savcı Ziya Bey bana: "Sen bu suçu niye işledin?" deyince, ben cevaben

"Bu suçu ben işlemedim, sen işledin. Sen üç defa bu kitapları bana iade ettin mi? Ettin! Madem suçtu, o zaman niye üç defa bana iade ettin?" deyince bu sefer savcı üç buçuk atmaya başladı.

İhtilalda partileri ve Nurcuları içeri aldılar. Ben üç gün yattım. Fakat Elhamdülillah Tire'de hizmetler hiçbir zaman aksamadı.

ALİ KATIÖZ, ÖZ EVLADIMDAN BİN KERE FAZLADIR

1971'de Tire'den Manisa'ya geldim. Tireli Nihat Kurtça'yı bilirsiniz. Âcizane, onu hizmetle tanıştıran bendim.

İhtilaldan sonraydı. Bir Ramazan günü aldım, ben bunu derse götürdüm. O gün de Muzaffer Arslan vardı. Muzaffer sayesinde hizmete girdi o. Nihat benim hem mahallede çocukluk arkadaşım, hem de partide beraberdik. Aramızda bazı ihtilaflarımız oldu.

Çok menfi hareketleri oldu. Ağabeyler beni kıskanıyor zannettiler. Hâlbuki menfi hareketler iyi netice vermiyordu. O yüzden, “Bu iş, Nihat-Saim meselesi haline geldi” dedim. Manisa’da bulunan Ali Katıöz benim damadımdır. Allah ondan bin kere razı olsun; damadım değil, evladımdan bin kere fazladır. Onlar beni aldılar, buraya, Manisa’ya getirdiler. Manisa’ya gelmemin kısmen sebebi budur. 1971 Senesinde buraya gelmiş olduk. Tire ile irtibatım kesildi.

Şunu da tebarüz ettirmek istiyorum. Ben ihtilaldan çıktım, kızım daha 16 yaşına yeni girmişti. Nur talebesi, hem de hoca diye kızımı verdim ona. Bir hadis okumuştum o zaman.

“Bir Müslüman kızınızı isterse, eğer vermezseniz...” şeklinde bir hadisti. Ben şimdi o hadisin emrine uyduğum için meyvelerini topluyorum. Damadımın dünya çapında hizmetleri var. Kendisini çok iyi yetiştirmiştir.

Tire Hapishanesi, 1960. Saim Köseoğlu arka sırada sağda

İKİ KERE HAPİS YATTIM

İki defa hapse girdim, mahkemeye verildim.

İlki Tire’de... Tevkif tarihi 18.07.1960, yani ihtilaldan sonra. Üç gün yattık, sonra tahliye edildik. Ancak son duruşma 23.11.1960 da yapıldı. Sonra af kanunu çıktı ve dava düştü.

Maznunlar: Mehmet Aksoy, Saim Köseoğlu, Rasih Güvenç, Kemal Hepşen, Dr. Sıtkı Güneş, Mustafa Beyaz, Zühtü Akyol, Rasin Tekeli.

İkincisi de şöyle oldu: Tire’de evlerimiz ve işyerlerimiz arandı. 27.04.1965’te tevkif edildik. 10.06.1965’de Ödemiş’ten tahliye olduk. Duruşma yedi celse sürdü. Sekizincide yine af kapsamına girdik ve dava düştü.

Maznunlar: Raif Keseli, Rasin Tekeli, Zühdü Akyol, Mustafa Önel, Ahmet Kabak, Nihat Kurtça, Saim Köseoğlu.

YAŞAMAK...

Son olarak şunu söylemek istiyorum:

Dünyayı kazanmak istiyorsanız Risale-i Nur okuyunuz. Ahireti kazanmak istiyorsanız Risale-i Nur okuyunuz. Ömrünüze bereket kazanmak istiyorsanız Risale-i Nur okuyunuz. Kazancımıza bereket kazanmak istiyorsanız Risale-i Nur okuyunuz. İyi evlat kazanmak istiyorsanız Risale-i Nur okuyunuz...

Bizim gayemiz: Yalnız Müslümanlar değil, insanîyetin kurtulmasıdır. Şahs-ı manevîye bağlanmaktır, şahıslara bağlanmak değildir. Risale-i Nur’u okumak ve yaşamaktır.

VASİYETİM⁴

“Ben miras olarak evlatlarıma bu iki fotoğrafı bırakıyorum. Çünkü: Elhamdülillah Tire’imizde o kadar ulema ve âlim varken, bu sırada (Cenab-ı Mevla’ya şükürler olsun) benim gibi bir müptediyi Kur’an hizmetinde istihdam etti. Mevtimden sonra bana hayır yapmak isterseniz, doğrudan doğruya Kur’an hizmetine sarf ediniz. Ve niyetinizde ödemesine muktedir olamadığım borçlarımin yerine niyet ediniz. Terekem yok, vasiyetim bundan ibaret. Yalnız cenazemi Tire’ye istiyorum. Tireliler de öyle istiyorlar. Bu arzumu yerine getirirseniz memnun olurum. Evlatlarıma ve cümle kardeşlerime ve tanıdık, tanımadık bütün insanlara, hakkımı helal ettim. Beni tanıyanlar da haklarını helal etsinler.”

EL BAKİ HÜVEL BAKİ

Saim Köseoğlu

⁴ Saim Köseoğlu Ağabey’imiz, her iki hapisanede çekilmiş iki ayrı fotoğrafını bize verdi (yukarıda birini yayınladık). Fotoğrafların arkasına daktilo ile vasiyetini yazmıştı. Sizlerle paylaşıyoruz.